

ואז קם מר אמלי ואמר:

צ'ירי-בום!

יום נאה

את השמש לא ראיתי, אבל לפי מה שלמדתי בבית-הספר היא זרחה אי שם בשמים. הכל היה קודר ועכור, ודלף משמים וטורד ספסף לו דרך הערפל. היה לי קר על הנשמה.

"איזה יום נאה", אמר מוכר-העיתונים וחיך אלי. חיכתי אליו בשארית כוחותי והתכרבלתי עוד יותר במעיל. רוח גוראה החלה להשתולל. לא ראיתי כלום. הרוח קרעה את כפתורי המעיל והעיפה אותי לזרר עותיה של מוכרת הפרחים.

"יום נאה, מזג אויר נחמד", אמרה מוכרת הפרחים. רעם רעם, ברק הבריק ומבול החל לרדת. חיפשתי לי מחסה, ולא מצאתי. רצתי, כשלתי, מעדתי, ונפלתי הכיב. שם שכבתי על הכביש. אוטו משא גדול עבר על רגלי ומעך אותן, אבל הן היו קפואות וזה לא כאב.

המשכתי לזחול על הכביש, בבוץ. הגעתי למדרכה וטיפסתי עליה, אבל זרמי-מים היה כל כך חזק, עד שנגרפתי בו, לאורך התעלה שבצד הכביש, עד לפתח הכיב. שם שכבתי למעצבה, דבוק אל סורג הברזל ונשטף בורם. אשה זקנה טובת לב עזרה לי לקום ושאלה: "האם שתי או מה?" אחר נאנחה ואמרה: "סוף סוף רואים יום יפה".

האם יש לכם הרבה ימים נאים, צחים ובהירים כמו אלה? "שאלתי, לפני שהתי עלפתי.

"לא", אמרה הזקנה, "באמת מול גדול, יום נחמד מאין כמוהו!" אחר הלכה לדרכה ושרה שיר אביב עליו.

כשהחלמתי נודע לי ממקורות מהימנים שלפני תשעים שנה ראו כאן את השמש, ואנשים חשבו שיום הדין הגיע. אבל זה עבר, ומאו שורר כאן מזג אויר נאה.

אורח הכבוד - אמלי

באותו יום מר ונמהר הלכו שלש מאות פרגיות צעירות ונאות לעולמן באורח טרני ביותר, במעי שמנה וסלתה של יהדות לוג דון, כי איש אחד בשם ר' ד"ר שיינפלד החליט כי הגיע הזמן לאסוף קצת כסף למען החינוך היהודי. איזה טבח אכזרי!

מישהו לחש באוני כי במסעדת קריטריון, אשר מתחת לתיאטרון קריטריון, אשר בכיכר פיקדילי תיערך סעודת ערב חגיגת, ואם אצליח להכנס, אוכה לשמוע את נאומו של קלמנט אטלי, אורח-הכבוד.

לבשתי עוז ותעצמות נפש והראיתי את העודת העתונאי שלי לשני שומרי הסף שחזרי המדים, דם בחנו אתי בעין חמורה, התייעצו ביניהם בלשון סימנים ואותות, ואחד מהם עלה במעלית כשהוא נושא ברמה את העודות. כעבור שעה קלה חזר ורמז לי ללכת בעקבותיו.

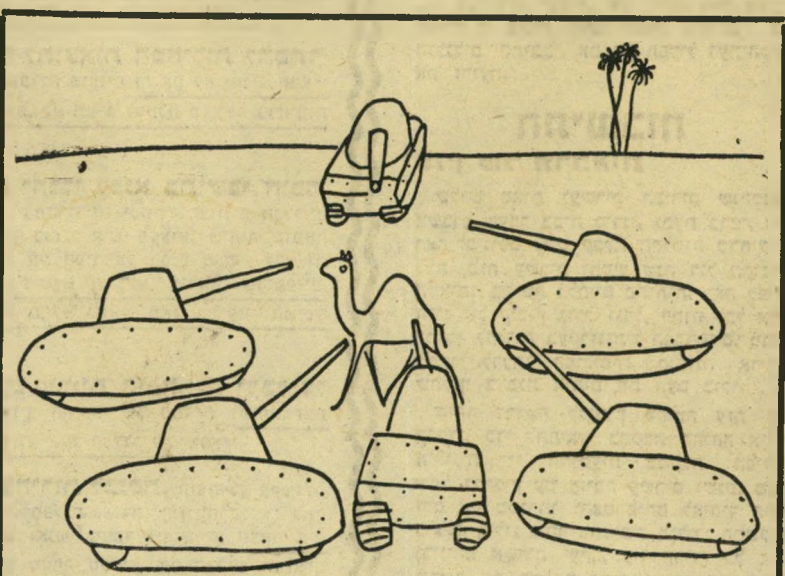
הגענו אל דלת שמאחוריה השתרע אולם ענק. חמש מאות יהודים מכובדים ישבו שם, בתלבושת-ערב חגיגות ומפיות צחות פרו-שות על ברכיהם, וטרפו וריסקו ועילעלו

ופימפמו ובלעו וכסכסו את הפרגיות הנ"ל, תמורה כרטיסים שעלו 10 ג'יניאות לאיש - כ־50 לירות ישראליות.

ליד הפרגיות הצלויות הבהבו פלחי ציפס והובים, ומרק מהביל נתן ריחו למרחוק. ידעתי שבאתי למקום הנכון, ובשעה הנכונה. הושיבו אותי ליד שולחן אחד קטן בקצה האולם, ולהפתעתי המרובה מצאתי בו עוד כמה ישראלים בעלי אינפורמציה עדכאנית. ביניהם היו כאלה שהכרתי לפני שנים רבות בקפה עטרה, אך עתה חבשו כיסות קטנות

התרגימה של קינוח סעודה, נשמע קול לקלוק גדול שהלך מקצה פיקדילי ועד קצהו. מבחוץ, מבעד לחלונות הפתוחים, ריצדו אר-רות-הפרסומת המפורסמים של פיקדילי, ול-מרבה הפלא שיבחו את טעמן במיני מש-קאות וסוגיות וגלידה ופרפראות.

לבסוף, לאחר שכל השמן והסולת מחו את פיותיהם במפיות ושיהקו לשם הגימוס, קם מישהו ובכמה מילים נרגשות שאיש לא שמען הציג את חתן המסיבה, ה"ר שיינפלד, בסני הנאספים, אף העלה על נס

תכנית פיתוח למרחבי

מי היה מצפה אי-פעם שמ ערכת. דבר, מיבצרה האחרון של ציפור הנפש בישראל, תרפים את פרו יצירתו של אותו משמייך וזתיק, עמוס קינן? להצדקתו של. דבר- אפשר לאמר רק שהוא לא ידע את אשר הוא עושה, ומה התועבה שהוא שם את ידו עליה. מעשה בקאריקטורה שפירסם עמוס קינן בעתון אנגלי (ראה לעיל). ראה אותה. דבר- בעתון ההוא, לא שם לב לחתימה, התלהב מתוכנה והעתיקה כ.נקודת-השקפה כריזמית. אזי לעיניים שכך רואות!

מחיאות-כפים בקע לשמע זה הנאום הקצר, הקולע, המאלף, שביטא את רגשות כל הנאספים בקשר לבעיה הנידונה. לאחר שהשי-תרר שוב השקט, ורק קולות היק היק פרצו להם דרך מפעם לפעם, קם מר בארנט ג'אנר, ציר הפרלמנט וראש ועד מורשי הקהילות, נשא אף הוא את דברו. "למצידיריציצה", אמר, "ים זה זה! וגם אנכי טוען, הוי הוי הוי, ביריבוים!"

אחר קם הלורד סילבין וישא אף הוא את דברו באותו נוסח, ואחר בא החלק האחרון, אם גם החשוב ביותר, של התכנית. אז הודיע היו"ר חגיגתי כי מיסטר א' המד כובד בצדק הואיל לתרום סך של 5000 ל"ש, ואף ב' תרם 1000, ואילו ג' ומיסטר ו' ומיסטר ד' תרמו 500, ואנא מלאו את ספספי השקים המונחים על שולחנותיכם!

התחרות ניטשה בכל עוז. העטים חרקו, ומי שלא מילא את אותם השקים לא יזומן מכאן ואילך לשום דינר יהודי, ובניואיש כרוניקל לא ייפקד שמו, ובסינינגו ידברו בו סרה, ואפילו שכניו יבוזו לו ויחשבוהו לעני.

אכן, קשים ומרים הם חיי הגולה, וטוב שקורטוב של יהדות מנצנץ באפלת העולמל ההיסטורי הזה. אבל יום יבוא, ומשיח צדקנו יבוא רכוב על חמור לבן ויתקע בשופר, וכל היהודים יאספו מכל קצוי תבל, ובבנין הארץ יתנחמו. אמן!

קלוב אנגלי

המקום היה קטן מאד, אבל הייתי צמא, ובחוץ היה קר. נכנסתי. כוס קפה בבקשה", אמרתי.

"תיכף נראה אם תוכל לקבל כוס קפה", אמרה מלצרית דקת גיורה בעלת עיני חתול. לא התפלאתי, מפני שבגילי אסור להתפלא. המלצרית שבה והודיעה שבעלי-הבית סבור שבמקרה זה אוכל לקבל כוס קפה. שמחתי מאד.

אחרי שהביאה את הקפה, שאלה המל-צרית אם לא אכפת לי לעבור לשולחן אחר. לא היה אכפת לי, לקחתי את הקפה ועברתי לשולחן אחר. רוח קרה ומקפיאה זחלה בין רגלי. המלצרית שפכה עוד קפה לכוס שלי ושאלה אם רציתי עוד קפה.

לא היתה לי ברירה. אחר כך היא תקעה עוגה בפני ושאלה אם רציתי עוגה, ואם לא אכפת לי לעבור לשולחן אחר, שטויות. למי זה אכפת? ובכלל, לא יכולתי לענות בגלל העוגה בפה. עברתי לשולחן אחר.

נכנסו עוד אורחים, ובעלי-הבית בעצמו הופיע והסכיר לי שהמקום צר והאורחים רוצים לאכול, ואם לא אכפת לי. שאלתי אותו אולי אני יכול לעזור לרחוק את הכלים, מפני שאני רואה שקשה לו. הוא לא צחק.

"בעצם עשיתי לך טובה", אמר ולקח את הכסף ושמר את העודף, "מפני שדורך כלל הכניסה היא רק לחברים. אבל רציתי לעשות לך טובה!"

וזהו מה שקורה בכל מקום בעולם, כאשר לא נוהרים מסובות.